

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/67 Mo

in de klacht nr. 024.01

ingediend door:

hierna te zamen te noemen 'klagers',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

De zoon van klagers heeft op 2 juli 1999 bij een botsing met een auto letsel opgelopen toen hij als passagier meereed op een bromfiets waarvoor bij verzekeraar een verzekering tegen het risico van burgerrechtelijke aansprakelijkheid was gesloten. Naar aanleiding hiervan is tussen klagers en verzekeraar geschil ontstaan over de toepassing van 'Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde)'.

De klacht

Op 2 juli 1999 kwam de bromfiets waarop de minderjarige zoon van klagers als passagier meereed in botsing met een auto, doordat de bestuurder van de auto bij het afslaan geen voorrang verleende aan de hem tegemoetkomende, rechtdoor gaande bromfiets. Als gevolg van dit verkeersongeval heeft de zoon van klagers ernstig letsel opgelopen, waaronder hersenletsel.

De advocaat van klagers heeft de verzekeraar van de automobilist bij brief van 22 juli 1999 aansprakelijk gesteld voor de schade die de zoon van klagers lijdt. De verzekeraar van de automobilist liet bij brief van 30 september 1999 weten dat, zolang geen proces-verbaal van de politie voorhanden was, geen standpunt omtrent aansprakelijkheid kon worden ingenomen. Op 4 februari 2000 berichtte deze verzekeraar dat het proces-verbaal was ontvangen en dat hij ervan uitging dat voor de minderjarige op grond van de Schaderegeling Schuldloze Derde een vordering was ingediend bij verzekeraar. Bij brief van 14 februari 2000 hebben klagers de verzekeraar van de automobilist medegedeeld dat hij als eerst aangesproken verzekeraar uit hoofde van de genoemde regeling tot regeling van de schade diende over te gaan. Deze heeft in zijn brief van

2001/67 Mo

22 maart 2000 aangedrongen op het benaderen van verzekeraar. Klagers hebben de verzekeraar van de automobilist op 29 maart 2000 bericht dat dit standpunt onaanvaardbaar was. Deze verzekeraar heeft dit vervolgens tegengesproken.

Om uit de impasse te geraken heeft de advocaat van klagers op 12 april 2000 toch maar verzekeraar aansprakelijk gesteld. Deze heeft een voorschot van 1.000,- betaald en een schaderegelaar ingeschakeld. Na een gesprek met de schaderegelaar, waarbij klagers zich op het standpunt hebben gesteld dat volledige aansprakelijkheid diende te worden erkend ook al droeg hun zoon geen helm, berichtte verzekeraar op 6 september 2000 aan klagers dat de opstelling van de verzekeraar van de automobilist onjuist was en dat zij zich toch tot deze dienden te wenden. In deze zin heeft verzekeraar zich ook uitgelaten in zijn brief van 13 september 2000 aan de verzekeraar van de automobilist. Uiteindelijk heeft deze klagers bij brief van 11 december 2000 medegedeeld dat hij de regeling van de schade op basis van de Schaderegeling Schuldloze Derde ter hand zou nemen. Aan het probleem leek hiermee na bijna anderhalf jaar een einde te zijn gekomen. Klagers hebben daardoor onnodige kosten moeten maken. Bovendien is de behandeling van de zaak van klagers onnodig vertraagd, waardoor hun zoon in een lastige situatie is komen te verkeren.

Klagers menen dat in het bijzonder de verzekeraar van de automobilist de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad door zich op te stellen zoals hij heeft gedaan. Deze verzekeraar heeft de bedrijfsregeling, die immers de strekking heeft de schuldloze derde tegemoet te komen, misbruikt. Echter, ook verzekeraar is over de schreef gegaan door de zaak eerst in behandeling te nemen en vervolgens toch terug te verwijzen naar de verzekeraar van de automobilist.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar is het met de advocaat van klagers eens dat zijn handelwijze met betrekking tot de schade van de zoon van klagers niet de schoonheidsprijs verdient. Verzekeraar heeft echter gemeend dat hij in eerste instantie wel enige actie jegens de zoon van klagers moest ondernemen. Nadere bestudering van de stukken heeft echter geleerd dat klagers uitdrukkelijk hadden gekozen voor aansprakelijkstelling van de verzekeraar van de automobilist voor de door hun zoon geleden schade. Klagers deden dit reeds bij hun brief van 22 juli 1999. De verzekeraar van de automobilist heeft daarop bij brief van 30 september 1999 gereageerd. Deze verzekeraar heeft toen niet naar de Schaderegeling Schuldloze Derde verwezen en evenmin aan verzekeraar medegedeeld dat hij aansprakelijk was gesteld, of dat verzekeraar de behandeling van de schade zou moeten overnemen of te zijner tijd daarin zou moeten participeren.

Bij het bestuderen van de correspondentie kwam verzekeraar tot de conclusie dat het niet zo kan zijn dat de verzekeraar van de automobilist op 4 februari 2000 nog eens naar verzekeraar verwees om zich daarmee van de zaak af te maken.

Verzekeraar had beter niet een voorschot aan klagers kunnen betalen en een schaderegelaar kunnen inschakelen. Hij had klagers onmiddellijk naar de verzekeraar van de automobilist moeten verwijzen en moeten weigeren de zaak in behandeling te nemen. Verzekeraar meent dat hij vergeleken met de opstelling van de verzekeraar van de automobilist de goede naam van het

verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad. De Schaderegeling Schuldloze Derde schiet immers haar doel voorbij, indien degene die buiten zijn schuld schade lijdt, niet meer zelf zijn keuze zou kunnen maken.

Het commentaar van klagers

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar hebben klagers hun standpunt gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat klagers aan verzekeraar bij brief van 12 april 2000 hebben medegedeeld dat zij aanvankelijk de verzekeraar van de automobilist hadden aangesproken voor de schade die hun zoon lijdt en dat die verzekeraar schadevergoeding had geweigerd met een beroep op de Bedrijfsregeling no 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde).

2. De klacht houdt in dat verzekeraar niet juist heeft gehandeld door de aldus gemelde schade in behandeling te nemen, een voorschot te verstrekken, en vervolgens klagers terug te verwijzen naar de verzekeraar van de automobilist.

3. Verzekeraar heeft betoogd dat hem na bestudering van de correspondentie tussen klagers en de verzekeraar van de automobilist is gebleken dat klagers die verzekeraar al op 22 juli 1999 aansprakelijk hadden gesteld en dat deze in zijn antwoord van 30 september 1999 klagers niet heeft verwezen naar verzekeraar. De verzekeraar van de automobilist heeft toen ook niet verwezen naar de Schaderegeling Schuldloze Derde en evenmin aan verzekeraar laten weten dat klagers hem reeds aansprakelijk hadden gesteld. De verzekeraar van de automobilist heeft voor het eerst bij brief van 4 februari 2000 aan klagers laten weten dat zij zich op grond van de genoemde regeling tot verzekeraar zouden moeten wenden.

4. De stukken geven voldoende steun voor het standpunt van verzekeraar dat klagers de verzekeraar van de automobilist als eerste hebben aangesproken voor de schade die hun zoon lijdt. Daarvan uitgaande is verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat niet hij, doch de verzekeraar van de automobilist als de regelende verzekeraar in de zin van de Schaderegeling Schuldloze Derde de aangevangen behandeling van de onderhavige schade diende voort te zetten. De Raad merkt hierbij op dat het betalen van een voorschot en het aanwijzen van een schaderegelaar dan ook blijk geven van een minder juiste toepassing van die schaderegeling, maar in ieder geval in het belang van de zoon van klagers zijn geschied.

5. De conclusie van het voorgaande is dat niet kan worden gezegd dat verzekeraar met de hem hiervoor onder 2 verweten handelwijze de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad, zodat de klacht niet gegrond is.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 12 november 2001 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)